

ВИСТУДАЮЧІ ОСОБИ:

Старий сліпий дідусь.

Марта — его невістка.

Остап — літ 12.

Галя — літ 8.

Юрко — літ 10.

} єї діти.

Сотник козацкий.

Козаки.

Татари.

Дівчата — жниці.

Проверено
15.9

ДІЯ І.

(Сільська хата. Перед нею росте високе дерево, подальше керниця. Під хатою на лаві сидить старий сліпий дід з сивою бородою; побіч него трое внучат).

Дідусь: Так, мої дітоньки! колись, як був я дужий-молодий, то й сам ходив бороти ся з ворогами, Турками та Татарами. Тямлю добре батька Хмельницького, тямлю Жовті Води і Корсунь, де кєрвавий справили ми бенкет. Гей, там пани Потоцкі не мід-вино пили! Все тямлю. Не раз, не два дивив ся смерти в очи, як кулі свистали коло уха, а шаблюки гей лискавки маяли. Зазнав і неволї турецкої — там то випекли поганці очи і прийшло ся тепер на старости літ в сїпотї проживати, сьвіта Божого не оглядати. Не здужаю вже шаблюки носити, землі рідної боронити — хай молодші ваші батьки Вкраїні послужать.

Остап: Гей! коби мене батько хотїли взяти зі собою на війну — я вже потрапив би шаблюкою рубати — а на кони вмію їздити.

Галя: А як тебе убють?

Остап: Зараз убють! Нїби то кожного убивають! Та не дам ся убити... а як убють...

Дід: Смерть за рідну землю славна смерть, дай Боже кождому такої діждати.

(В далині чути кінський тупїт).

Юрко: Що се? чи вже наші повертають? Мали тут бути аж за тиждень!

Галя (трївожно): А може се Татари надходять? Боже!

Остап: Вже налякала ся! Ну, я живим не дам ся їм взяти. (Вбігає в хату. Осталі тільки наслухують і глядять в сторону, відки несе ся тупїт. Юрко вилазить на дерево).

Остап (вертає з ножєм і пістолєм): Не бійте ся, обороню вас всіх перед Татарами.

Юрко (з дерева): Нї, се не Татари! Се таки козаки — їдуть в наш бік.

Галя: Батько?